

"לְדוֹרוֹת"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: פלה	שם משפחה: רוכב
--------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: רוטשטיין	בלועזית Rotshtain	שם נעורים: רוטשטיין
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פלה	בלועזית Fela	מין: נקבה תאריך לידה: 05/04/1925
מקום לידה (ישוב, מחוז): לודז'	בלועזית Lodg	ארץ לידה: פולין
שם פרטי של האב: משה	שם פרטי ושם נעורים של האם: ארן ליב	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: לודז'	בלועזית Lodg	ארץ המגורים: פולין
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר – 7 שנים.	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): לודז' - פולין, פייבורג - גרמניה, מטהאוזן - אוסטריה.		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? גטו לודז'		
האם היית במחנות? אילו ומתי? 1944 אושוויץ, פולין. לאחר מכן מחנה עבודה בפייבורג, גרמניה, משם - למחנה השמדה מטהאוזן באוסטריה.		
מקום השחרור: מטהאוזן, אוסטריה	תאריך השחרור: מאי 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? פולין	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: לונדון	שנת עליה: 1949	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): אוניית 'נגבה'

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1925 בלודג' שבפולין. הייתה לנו משפחה גדולה עם 8 ילדים. 4 בנים ו-4 בנות. אמי ואבי היו בעלי חנות בשיר, ומרבית היום הם היו בעסק, לכן לנו היו 2 עוזרות לגידול הילדים ולמטלות הבית השונות. היה לנו בית מלא באושר, תמיד הבית היה מלא בילדים ובצחוק, מוסיקה ושירה. אני למדתי בבית ספר יהודי במשך 7 שנים עד לפרוץ המלחמה. בשנת 1938, אבי נפטר.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1939 הנאצים פרצו לפולין. הייתי יכולה לצאת ממנו, הייתי מורידה את הטלאי הצהוב, ומכיוון שהיו לי עיניים כחולות ושיער בלונדיני, לא זיהו שאני יהודייה. עבדתי בגטו בגומי-מטאל פבריק ותפיתי מדים לצבא בעזרת מכונות תפירה. אמי גם כן עבדה באותם ימים בגטו. ומשפחתי התפצלה לכיוונים שונים - אחד מאחי הועבר למחנה עבודה מחוץ לגטו, אחי השני ניסה להגיע לישראל עם אשתו, אך הם נתקעו ביגוסלביה - ולבסוף נתפסו שם ע"י הגרמנים. אחת מאחיותי הועברה לאושוויץ ונלקחה למשרפות הגז, אחות נוספת יצאה עם בעלה מהגטו אך איני יודעת מה עלה בגורלם, אולי חלו בטיפוס, אולי טבעו בדרך לארץ. באוגוסט 1944 העבירו אותנו בטרנספורט לאושוויץ. אני זוכרת את הצפיפות שם, עמדנו כולנו בשורות צפופות וגדרות תחמו אותנו משני צידינו, גילחו לנו את הראשים והשאירו רק את הגבות. היו מביאים אוכל בצלחת אחת לשבעה אנשים. לשרותים היינו הולכים כמויות של אנשים ביחד (1000 אנשים). את אמי העבירו למחנה ההשמדה מטהאוזן שבאוסטריה. כשהגעתי לשם עם אחותי חשבתי שזהו מחנה עבודה, אבל כשראינו את ערמות הגופות של היהודים, הבנו שזהו מחנה השמדה ולא יכלנו להאמין למראה עינינו.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אחרי השחרור ממטהאוזן העבירו אותי לבית חולים מכיוון ששקלתי 28 קילו. החדירו לי 2 ליטרים של דם וזה מה שהציל אותי. לאחר כל הזוועות שראיתי והסבל שחוויתי לא רציתי לחיות, אך אחותי אמרה לי שאם אני לא אחיה, גם היא לא תישאר בחיים. עשיתי קלטת דרך ספילברג.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

ב- 6/9/1949 - עליתי מאנגליה לארץ לבדי, באותם ימים אחותי כבר הייתה בארץ ועברתי לגור אצלה. עבדתי בבית חרושת למצעים 'כיתן'. בשנת 1954 התחתנתי, והצטרפתי לעסקו של בעלי שעסק בוילונות. גרנו בגבעתיים אני בעלי ובני במשך 12 שנה. משם עברנו לתל אביב ובשנת 1966 כשהייתי בת 41 נולדה בתי. ילדי הלכו ללמוד בבתי הספר והאוניברסיטאות והתחתנו. בתי נשואה עם שני ילדים. נכדי מתנדב בספריה ובקליניקה וטרינארית. לבני הבכור יש שני בנים הראשון בן 27, סטודנט לחשבונאות וכלכלה באוניברסיטת בר אילן ומרצה לקבוצות סטודנטים. ילד בן 24 שלומד משפטים, וילדה בת 20 שמשרתת בצבא. בדרך כלל אני יושבת אצלו כל יום. כיום אני מטופלת אצל רופא פנימי, ואצל אנדוקרינולוג. היו לי כל כך הרבה ניתוחים שקשה לספור. אני סובלת במשך שנים מכאבי גב אשר כנראה הם תוצאה של המלחמה. אני עוברת טיפולי פיזיאותרפיה ודיקור. יש לי בעיות עיניים. בעין אחת יש לי טרומבוזה, וריד סתום. ובעין השנייה יש לי דם ברשתית העין. כטיפול, אני מקבלת זריקה לתוך העין. בינתיים, הטיפולים ממומנים ע"י קופת חולים. אני פוחדת לאבד את הראייה.

ראיון: אולה בולגקובה

תל אביב, דצמבר 2009